

Tuttavani selasi hämmentyneenä hankkimaansa pehmeäkantista, englanninkielistä kirjaa. Sen ensimmäisille sivuille oli koottu kääntäjän, alansa maailman vaikutusvaltaisimman painattajan liittänyt tiivistelmä- ja lukuohjepaketti. Lukija sai tiedot siitä, mitä kirja tulisi sisältämään, miten sitä tuli lukea ja kuinka sen kontekstia soveltaa. Kyseessä oli kirkkomme perusteos, Raamattu.

Keskeistä oli lukuohjeen mukaan välttää itsekeskeisyyttä. Ei tullut olettaa, että Raamattu kertoisi ensi sijassa ajankohtaisista teemoista tai - omahyväisesti - lukijasta itsestään. Kirjan pääpainohan ei ollut lukijan persoonassa vaan muinaisessa kertomuksessa Jumalan kansasta sekä Hänestä, jonka tärkeimmät teot ihmiskunnassa ovat jo kauan sitten olleet – ja menneet. Koska Raamatun ajan elämäntapa ympäristöineen näytti tuona esihistoriallisena jaksona toisenlaiselta kuin nykyisin, ei kirjan periaatteita myöskään voinut oppaan mukaan soveltaa yksioikoisesti. Tämä kontekstuaalisuuden käsittäminen tarkoitti, että Raamatun periaatteet ovat samoja, niiden *ilmeneminen* puolestaan määrittelemätöntä, toisin sanoen riippuvaista kunkin ajan yhteiskunnan antamista ehdoista ja yhteisesti aistittavasta puhurista.

Mystiikkaan taipuvaiselle mielelle vakuutettiin, ettei Raamattu toki sisältänyt muuta, kuin mitä lukija maalaisella ymmärryksellään välittömästi kykeni käsittämään. Eihän kyseessä ollut viisauksien kuurupiilo. Sellainen olisikin Jumalan yritys puijata meitä, kuten lukuohjeen neljäs pykälä kertoo. Varmuudeksi toistaen: Raamattuun ei todellakaan ollut kätkeyty mitään.

Huolimatta siitä, että joitakin vaikeita kohtia ohjelistan mukaan löytyi, muu tässä *sagassa* mahtui ensilukijan pikaisen päättelykapasiteetin piiriin. Tässä vaiheessa kirkkoon kuulumaton tapiolalainenkin hämmentyy kuullessaan, että Pyhä Kirja onkin *saga* eli satu.

Joten miksi sitä ei saa lukea kuten muita satuja? Mihin perustuvat johdanto yhdistettynä varoituksiin, torumiseen, hienovaraiseen syyllistämiseen sekä oikeita lukuasenteita kasvattaviin neuvoihin? Mihin tarvittiin info-opasta siitä, missä kontekstissa tämä muinainen näytelmä, kuten sitä johdannossa kuvattiin, tuli ymmärtää?

Entä mitä tekemistä uunilla on nykyaikaisen Raamattujen painatuksen kanssa? Historian merkittävä teologinen päätös, joka kantaa Achnain uunin nimeä, pohjautui kiistaan, jossa erään uunin rituaalisesta kelvollisuudesta väiteltiin juutalaisuuden keskellä. Taivaallisen Äänen väitettiin hyväksyvän uunin. Uskonnolliset auktoriteetit edustivat vastakkaista kantaa. Jälkimmäinen osapuoli voitti. Ratkaisun tekivät uskonnolliset johtajat itse, jotka päättivät asian omaksi edukseen.

Yhä voimassa olevan periaatepäätöksen mukaan oppineiden enemmistö toimisi jatkossa Taivaallisena Äänenä. Kun vastustava osapuoli näin oli yhdistetty niin sanottuihin voittajiin, voitiin kätevästi, ainakin pintapuolisesti, välttää myös tulevaisuudessa oletettavissa olevat kiistat Taivaan ja maan välillä. Tilanne oli silti liian hatara. Luotiinkin valikoima tapoja ohjata Raamatun ja vanhojen kommentaarien lukijaa kohta kohdalta siihen, miten edessä oleva kokonaisuus tuli käsittää, miten sen osat tuli ymmärtää ja miten niitä sai soveltaa.

Jumalan puhe tuntuu siis kaikesta päätellen olevan jotakin, jolta meitä pyydetään varautumaan. Miksi? Ehkäpä syy paljastunee sen ajankohtaisuudessa eli siinä, ettei se kohdistu suoranaisesti muinaishistoriaan vaan vastaanottajaan. Kuningas David kirjoittaa psalmissa 34 omasta kokemuksestaan: **”Minä etsin Herraa ja Hän vastasi minulle. Hän pelasti minut”**. Ja 16. jakeessa: **”Herran silmät tarkkaavat oikeamielisiä ja Hänen korvansa heidän huutoaan.”**

Psalmissa 85 on pyyntö: **”Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra, puhuu”**. Psalmissa 83 Asaf ei ainoastaan itse puhu Jumalalle vaan pyytää myös Taivaallista Ääntä vastaamaan: **”Jumala, älä ole niin ääneti, älä ole vaiti, älä ole, Jumala, niin hiljaa! Sillä katso, Sinun vihollisesi pauhaavat, ja sinun vihaajasi nostavat päätäänsä”** - Ps. 83:2-3.

Langan toisessa päässä siis Jokin puhuu. Se Jokin vastaa mielellään rukouksiimme. Tuo Jokin on valmis keskustelemaan ja myös myöntymään pyyntöihin. Kaikkivaltias itse neuvoo, että meidän tulee rukoilla, kunnes saamme vastauksen rukouksiimme. Hän kertoo jopa vertauksen epäoikeudenmukaisesta tuomarista, joka - hänkin - muuttaa mieltään hellittämättömän pyynnön vuoksi säästääkseen itseään jatkuvalta vaivalta.

Kaikesta tästä huolimatta Taivaallinen Ääni ei ole 2010-luvun vaatimustasoon nähden läheskään vaadittavan joustava, fleksiibeli, eikä edes oikealla tavalla yhteistyökykyinen, kuten asia nykyään ilmaistaan eli aina samaa mieltä kanssamme. Sitä paitsi, Se ei välttämättä ole edes hiljaa silloin kun Sen toivotaan. Se saattaa nostaa päätään, vaikka Raamatun lukijaa olisi huolella valmennettu Taivaallisen Petturin yrityksiä vastaan - Hänen, joka koettaa piilotetuilla viisauksillaan saada asiat takkuun. Näistä arvaamattomista neuvoista kun olisi sovellettuina moninkertaisesti harmia verrattuna kaikkien itsenäisten ajattelijoihin ideoihin, postmodernin Kulttuurivallankumouksen jyrkkyyden keskellä.

Onko Raamattuun siis piilotettu jotakin tärkeää? Jos, niin minne? Heparankieliseen alkutekstiinkö, termeihin, nimiin, historiallisiin tapahtumiin, temppelipalvelukseen, vertauksiin, vai valittuihin esimerkkeihin? Vai siihen hiljaiseen Ääneen, joka kertoo: **”Tässä on tie”**? Vai niihin kaikkiin?

Entä kehen voimme luottaa silloin, jos meitä ohjaavat ammattilaiset neuvontalistoineen osoittautuisivat olevan eri mieltä Taivaallisen Äänen kanssa, kuten Achnain uunin tapauksessa?

Jos se sittenkin on kelpo tulisija... Jos oletetut puijausyritykset lähtevätkin aivan toisesta suunnasta, kuin mitä meille on huolitelluissa ja stailatuissa luku-oppaissa vakuutettu?

Lopulta päädyimmekin kysymyksen eteen, voidaanko yhteinen päätös olla kuulematta Taivaallista Ääntä tehdä myös muualla kuin rabbiinisten auktoriteettien parissa, vain ilman uskonnon virallista protokollaa asiasta. Jos näin on, pystyisimmekö sellaisessa tilanteessa, kaikkien opaskirjasten, raamatunselitysten ja -tuntien jälkeen lukemaan Pyhää Kirjaa yhtä ennakkoluulottomasti kuin pakana?

”... ja Sinä vastaat minulle”, sanotaan psalmissa 86. Me pyydämme Taivaallisen Äänen antamia vastauksia elämämme kysymyksiin, olemaan meille armollinen kaikessa ja kuulemaan rukouksemme:

Kaikkivaltias Jumala.

Puhu Sinä meille ja vastaa rukouksiimme.

Neuvo meitä ja opeta meille viisauttasi.

Auta meitä kuulemaan Pyhän Henkesi ääntä ja tekemään Sinun tahtosi.

Anna meille voima olla kuuliaisina Sinulle.

Nosta Äänesi kuuluville, kun olemme menossa harhaan.

Johdata meitä isoissa ja pienissä asioissa.

**Auta meitä vaikeuksissamme, paranna sairautemme
ja lohduta meitä murheissamme.**

**Auta turvapaikanhakijoita, karkotettuja, uskonsa vuoksi kärsiviä,
yksinäisiä, vanhuksia ja sairaita.**

**Sinä, joka nostat ylös kaatuneet, tuet sorrettuja,
pelastat vainotut ja olet mykkien Pelastaja:
ylistetty olkoon Sinun pyhä Nimesi.**

Amen.

”Ja Isän luona taivaassa nyt olen puoltajasi ja rukouksin sinua myös muistan murheissasi. Kun Pyhä Henki opettaa ja Sanan aina kirkastaa, Hän johtaa totuuteeni.

Tuo tekoni ja sanani nyt julki rohkeasti: näin kasvaa valtakuntani, se kestää ikuisesti. Vaan karta ihmisoppeja, ne vievät aarteen sinulta, vaan sanassani pysy.”

- Martin Luther vuonna 1524, vk 261: 9- 10 –